

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **Europa Workintense spol. s r. o.**, se sídlem Štěpánská 704/61, Praha 1, zastoupená JUDr. Janem Langmeierem, advokátem se sídlem Na Bělidle 997/15, Praha 5, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2023, č. j. 2574/1.30/21-7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2023, č. j. 6 Ad 4/2023 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj rozhodnutím ze dne 23. 9. 2022, čj. 7489/6.30/20-18, uložil žalobkyni pokutu ve výši 55 000 Kč podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a to za umožnění výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti cizinci (panu K. H.) v období od 17. 1. 2019 do 1. 3. 2019. Konkrétně šlo o to, že stavební práce nebyly součástí povolení k zaměstnání a práce byla vykonávána na jiném místě než dovovalo vydané povolení k zaměstnání. Tím žalobkyně spáchala přestupek podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný její odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 18. 1. 2023, č. j. 2574/1.30/21-7.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten žalobu napadeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že žalobce porušil své povinnosti tím, že zaměstnával třetí osobu (pana H.) na stavbě, a to přesto, že povolení k výkonu práce neobsahovalo práce ve stavebnictví. Není přitom rozhodující, že se jednalo o pomocné práce. Taktéž neshledal nutným provedení výslechu svědka, neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěn z jiných důkazů.

[3] Návrhem na moderaci výše uložené pokuty se nezabýval, protože nebyl odůvodněn.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti brojí proti závěru městského soudu ohledně povahy vykonávané práce. Dle jejího názoru se jednalo o činnost pomocného dělníka ve výrobě, a nikoliv o provádění zednických prací. Soud ani žalovaný pak neprovedli výslech pana H., kterým mělo být prokázáno, jaké konkrétní práce prováděl a že se nejednalo o činnost ve stavebnictví. K výslechu pana H. na pracovišti se stěžovatelka nemohla nijak vyjádřit. Městský soud a žalovaný tak vycházeli z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

[6] Žalovaný se ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou, a je tedy projednatelná.

[8] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost **není** důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že řízení před správními soudy, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno zásadou dispoziční. Jak vyplývá z konstantní judikatury, obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, či ze dne 18. 6. 2020, č. j. 1 Afs 47/2020 - 37).

[11] Je na stěžovateli, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského (městského) soudu. Uplatněné kasační námitky musí rovněž odpovídat tomu, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, který

pokračování

napadá rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel tedy musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry napadeného rozsudku. Úkolem Nejvyššího správního soudu není nahrazovat činnost krajského soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského soudu neexistovalo. Uvedení konkrétních kasačních námitek nelze zpravidla nahradit zopakováním námitek uplatněných v předchozích podáních nebo pouhým odkazem na tato podání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 - 74, publ. Pod č. 939/2006 Sb. NSS). Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s jeho rozhodnutím.

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka v kasační stížnosti ve velké míře pouze opakuje argumentaci již uvedenou v žalobě. Stěžejní námitka pak spočívá v tom, že soud, a před ním také žalovaný, nesprávně posoudili povahu výkonu práce pana K. H. Ten při kontrole pracoval na stavbě Fakultní nemocnice Plzeň, kde prováděl montáž sádrokartonových desek, ačkoliv disponoval povolením k výkonu pomocné činnosti dělníka ve výrobě s místem výkonu práce H., O.. Stěžovatelka však nepřináší žádnou argumentaci, která by jakkoliv rozporovala závěry městského soudu potažmo správních orgánů. Omezila se pouze na konstatování, že se jednalo o činnost ve výrobě. S tímto tvrzením však kasační soud nesouhlasí. Ze správního spisu i odůvodnění napadeného rozsudku jasně plyne, že pan H. vykonával pomocné práce na stavbě Fakultní nemocnice Plzeň, což ostatně uznala v řízení před správním orgánem I. stupně sama stěžovatelka (viz její vyjádření ze dne 2. 9. 2019). Správní orgány i městský soud pak vysvětlily, že pomocné práce ve výrobě předpokládají výrobu určitého materiálu, zatímco zaměstnanec H. vykonával stavební a zednické práce přímo na stavbě.

[13] K námitce neprovedení výslechu pana H. Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem uvádí, že by byl vzhledem k zjištěnému skutkovému stavu nadbytečný. Žalovaný i městský soud vycházeli z dostatečně zjištěného skutkového stavu, zejména pak z objednávky prací, faktury vydané stěžovatelkou, vyjádření stěžovatelky, docházky a cestovních příkazů panu H. Výslech svědka tak na závěru o výkonu prací ve stavebnictví již nemohl nic změnit.

[14] Námitkou nemožnosti účastnit se výslechu pana H. při kontrole prováděné na stavbě se nemůže kasační soud zabývat. Stěžovatelka ji uplatnila až v kasační stížnosti. Jedná se tak o námitku, kterou neuplatnila v žalobě, ačkoliv tak mohla učinit. Tato námitka tedy není přípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[16] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému

pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2024

Ivo Pospíšil
předseda senátu